

EURÓPAI BIZOTTSÁG

Brüsszel, XXX
[...](2011) XXX tervezet

BIZOTTSÁGI SZOLGÁLATI MUNKADOKUMENTUM

**a pénzforgalmi intézményeknek a különböző határokon átnyúló helyzetekben tanúsított
pénzmosás-ellenes küzdelmének felügyeletéről és beszámolási tevékenységéről**

Ez a dokumentum a Bizottság szolgálatainak munkadokumentuma, és nem tükrözi vagy veszélyezteti az itt tárgyalt bármely témakörben a Bizottság által jelenleg vagy a jövőben esetlegesen képviselt álláspontot.

Bevezetés

A munkadokumentum célja, hogy útmutatással szolgáljon az uniós felügyeleti hatóságoknak és magánszektorbeli érdekelteknek a pénzforgalmi szolgáltatási (2007/64/EK) irányelv és a pénzmosás elleni (2005/60/EK) irányelv különböző határokon átnyúló helyzetekben, a pénzforgalmi intézmények felügyelete és a pénzmosás elleni irányelv alapján fennálló beszámolási kötelezettségeik tekintetében fennálló kölcsönhatásáról.

Általánosságban le kell szögezni, hogy a pénzforgalmi intézmény azt követően, hogy a székhelye szerinti tagállamban megkapta az engedélyt, a szolgáltatásnyújtás vagy a letelepedés szabadsága alapján bármelyik tagállamban folytathat üzleti tevékenységet anélkül, hogy a fogadó tagállamban további engedélyeket kellene beszereznie (a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 10. cikkének (9) bekezdése). Ugyanezen irányelv 20. cikkének (4) bekezdése a pénzforgalmi intézmény engedélyezésének és prudenciális felügyeletének feladatát (az irányelv II. címe) (az irányelv 4. cikkének (1) bekezdése meghatározása szerinti) „székhely szerinti tagállam” felelősségi körébe utalja.

A pénzforgalmi szolgáltatásokkal kapcsolatos átláthatósági és tájékoztatási, illetve üzletviteli szabályokat (az irányelv III. és IV. címe) tekintve a pénzforgalmi intézményeknek tiszteletben kell tartaniuk – legalábbis a fogyasztók viszonylatában – azon tagállam szabályait, melyben a pénzforgalmi szolgáltatást nyújtják. Ennélfogva a pénzforgalmi intézmény B. tagállam piacán való működésének feltételeit – noha az engedélyt A. tagállamban kapta meg – a pénzforgalmi szolgáltatási irányelvet a B. tagállamban végrehajtó nemzeti jog szabályozza.

Ha a pénzforgalmi intézmény ügynökökkel és fióktelepekkel dolgozik, az említett irányelv III. és IV. címét érintő jogsértéseket illetően az illetékes hatóságok a fogadó tagállam illetékes hatóságai (a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 82. cikkének (2) bekezdése).

Ugyanezen irányelv 4. cikkének 2. pontja akként határozza meg a „fogadó tagállam” fogalmát, hogy az a „tagállam, amelyben a pénzforgalmi szolgáltató ügynökkel vagy fiókteleppel rendelkezik...”.

A pénzmosás elleni irányelv területi megközelítést követ. A tagállamok számára megelőző kötelezettségek kirovását írja elő, többek között a

területükön letelepedett pénzforgalmi intézményekre (az irányelv 34. cikke). A pénzforgalmi szolgáltatási irányelvvel ellentétben a pénzmosás elleni irányelv minimális harmonizációt előíró irányelv, mely ekként lehetővé teszi, hogy a tagállamok „szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak, vagy hatályban tarthatnak” (az utóbbi irányelv 5. cikke).

A két irányelv együttes olvasatából ered, hogy a pénzforgalmi intézményeknek fióktelepeik vagy ügynökeik tekintetében a fogadó ország pénzmosás elleni szabályait kell betartaniuk, és a pénzmosás elleni szabályok tekintetében a fogadó ország felügyelete alá tartoznak, melyet az a székhely szerinti tagállam hatóságaival szoros együttműködésben végez. A prudenciális felügyelet önmagában még mindig a székhely szerinti ország feladata, de a fogadó hatóságokkal való együttműködés elengedhetetlen marad.

E felvezetés után a munkadokumentum két esetkör vizsgálatára szorítkozik:

- az A. tagállamban (a „székhely szerinti tagállamban”) engedélyezett pénzforgalmi intézmény a B. tagállamban (a „fogadó tagállamban”) egy vagy több ügynökkel rendelkezik);
- az A. tagállamban engedélyezett pénzforgalmi intézménynek a B. tagállamban fióktelepe van;

Mindkét esetkörben kérdésként merül fel a pénzforgalmi intézmény ügynökeire és fióktelepeire alkalmazandó jogi szabályok, a pénzmosás elleni szabályokkal kapcsolatos felügyeleti hatáskörök székhely szerinti és fogadó hatóságok, illetve a gyanús ügyletekre vonatkozó bejelentések fogadására illetékes nemzeti pénzügyi hírszerző egységek közötti megoszlása.

Az Európai Bizottság szolgálatai tisztában vannak azzal, hogy hasonló jogi kérdések fognak felmerülni – vagy már fel is merültek – az elektronikuspénz-kibocsátó intézmények, illetőleg az elektronikuspénzforgalmazók ügynökei tekintetében is. Az Európai Bizottság szolgálatai már tárgyalásokat kezdtek e kérdésekről az összes érintettel annak felmérése érdekében, hogy szükség lesz-e a jövőre nézve bizonyos jogi pontosításokra. Ebben a szakaszban azonban a Bizottság szolgálatai úgy ítélik meg, hogy bármiféle pontosítás betervezhetőségéhez – tekintve az elektronikus pénzről szóló irányelv közelmúltbeli (2011. április 30-i) hatálybalépését – több információ, visszajelzés és adat szükséges. Az elektronikuspénz-ügynökök helyzetét tekintve azonban már egyértelműnek látszik, hogy e munkadokumentum jelentős része azokra analógiával alkalmazható lehet. Mindazonáltal a forgalmazók esetében – tekintve az elektronikuspénz-kibocsátókhoz viszonyított jogi helyzetüket és az általuk végzett tevékenységek jellegét – egészen eltérő jogi kérdések merülnek fel.

Azonban az értelmezési célú munka indokoltságának értékelése előtt itt is több tapasztalatot kell összegyűjteni.

Ez a dokumentum nem érinti a személyes adatok pénzforgalmi intézmények 95/46/EK (adatvédelmi) irányelv hatálya alá tartozó tevékenységének végzése során történő feldolgozására irányadó szabályokat. Az említett irányelv 4. cikke határozza meg a tagállamokban végzett adatfeldolgozási tevékenységekre irányadó jogot, és ezt kell figyelembe venni a pénzforgalmi intézményekre az e dokumentumban említett helyzetekben alkalmazandó jog meghatározása érdekében.¹

1) Az A. tagállamban engedélyezett pénzforgalmi intézmény B. tagállamban ügynökökkel dolgozik

Az ügynökök igénybevétele elterjedt, és ezek száma egyes országokban több száztól más országokban több ezerig terjedhet. Az ügynökök kínálta szolgáltatások felvethetnek a terrorizmus finanszírozásával és a pénzmosással kapcsolatos kockázatokat, mivel pénzforgalmi szolgáltatások – például a készpénzátutalások – révén nagy mennyiségű pénz kezelhető.

Az alkalmi ügyleteket illetően (ami a készpénz-átutalási szolgáltatások tekintetében rendszerint főszabály) az ügyfél-átvilágítást elviekben csak (egyetlen műveletben vagy több, összetartozónak tűnő műveletben) 15 000 EUR összegű ügyletek esetében, illetve alacsonyabb összeg esetében akkor kell elvégezni, ha fennáll a pénzmosás vagy a terrorizmus finanszírozásának kockázata (a pénzmosás elleni irányelv 7. cikke) vagy ha az alkalmi művelet a 1781/2006/EK rendelet hatálya alá tartozó pénzeszközök átutalása. Ésszerűen vetődik fel a kérdés, hogy a 15 000 EUR feletti pénzeszközök átutalását gyakorta végzik-e kiskereskedelmi ügynökökön keresztül. Azonban még ezen értékhatár alatt is éberségre van szükség, és gyanús esetekben el kell végezni az ügyfél-átvilágítást. Mindemellett pénzáttalások esetében 1 000 EUR összeg felett a megbízó adatait a megbízó pénzforgalmi szolgáltatójának ellenőriznie kell.

a) Az ügynökök „pénzügyi szolgáltatók”?

A pénzmosás elleni irányelv alkalmazásában a pénzforgalmi szolgáltatók fiókjai pénzügyi szolgáltatókhoz tartoznak, és ezért azokra egyénileg vonatkoznak pénzmosás-ellenes kötelezettségek oly módon, mintha külön

---

¹ E tekintetben lásd a 29. cikk szerinti adatvédelmi munkacsoport alkalmazandó jogról szóló 8/2010. számú véleményét (doc WP179), mely a következő címen érhető el:
http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/docs/wpdocs/2010/wp171_hu.pdf

pénzügyi szolgáltatók lennének (lásd az irányelv 3. cikke (2) bekezdésének f) pontját).

A fiókoktól eltérően a pénzforgalmi (vagy más pénzügyi) intézmények ügynökeit a pénzmosás elleni irányelv önmagukban nem tekinti pénzügyi szolgáltatóknak², és azok nem tartoznak kifejezetten az irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében szabályozott intézmények/személyek egyik kategóriájába sem. Ha azonban egyes ügynökök jellegükből adódóan e kategóriák valamelyikébe tartoznának (pl. a pénzforgalmi intézmény B. tagállambeli ügynöke hitelintézeti fiók vagy bármely más pénzügyi szolgáltató, pl. pénzváltó), ezek közvetlenül a pénzmosás-ellenes kötelezettségek hatálya alá tartoznak.

b) Az ügynökök a letelepedés egy formáját jelentik?

A Bizottság szolgálatai által a munkadokumentum előkészítése során zajlott megbeszélések során gyakran történt hivatkozás az Európai Bíróság „*A szolgáltatásnyújtás szabadsága és a közérdek a második banki irányelvben*” című, 1997. június 26-i bizottsági értelmező közleményben³ szereplő néhány ítéletére.

A közlemény elfogadása óta frissebb ítélkezési gyakorlat is rendelkezésre áll. Az Európai Bíróság különösen a C-243/01. sz. Gambelli-ügyben hozott 2003. június 11-i ítéletében állapította meg a következőt:

„45. Emlékeztetni kell arra, hogy az EK 43. cikk tiltja valamely tagállam állampolgárainak másik tagállam területén történő szabad letelepedésére vonatkozó korlátozását, beleértve a képviselők, fióktelepek vagy leányvállalatok alapítására vonatkozó korlátozásokat.

46. Amennyiben valamely tagállamban székhellyel rendelkező olyan társaság, mint a Stanley, egy másik tagállamban székhellyel rendelkező, az alapügyben eljárás alá vont személyekhez hasonló ügynökségek szervezete közreműködésével folytat fogadások gyűjtésére irányuló tevékenységet, az ezen ügynökségek tevékenységeivel szemben alkalmazott korlátozások a letelepedés szabadságának akadályát képezik.”

---

² A biztosító ügynökeként eljáró biztosításközvetítők azonban beletartoznak a „pénzügyi szolgáltató” fogalommeghatározásába (vö. a pénzmosás elleni irányelv 3. cikke (2) bekezdésének e) pontjával). E tekintetben időszerűnek tűnik annak értékelése, hogy a pénzmosás elleni irányelv esetleges felülvizsgálatakor valamennyi ügynököt „pénzügyi szolgáltatónak” lehet-e tekinteni.

³ SEC(97)1193 végleges.

A Bíróság e kérdésben képviselt álláspontja megfelelt a főtanácsnok indítványának, melyben a következő szerepelt:

„80. A letelepedés szabadsága terjedelmének azon tág fogalommeghatározása alapján, melyet a Bíróság a C-205/84. sz. Bizottság kontra Németország ügyben 1986. december 4-én hozott ítéletében adott, egy másik tagállam területén állandó jelenlétét fenntartó vállalkozás a Szerződés letelepedés jogára vonatkozó rendelkezéseinek hatálya alá tartozik, »még akkor is, ha ez nem képviselet vagy fióktelep formájában létezik, hanem csak egy, a vállalkozás saját alkalmazottai vagy egy olyan személy által működtetett iroda, aki független, de felhatalmazással rendelkezik arra, hogy a vállalkozás nevében folyamatosan eljárjon, ahogyan az a képviselet esetében is lenne.«”

A Bíróság ezt megerősítette és pontosította két későbbi ítéletében, a C-316/07, C-358/07 – C-360/07, C-409/07 és C-410/07. sz. Markus Stoß és társai egyesített ügyekben hozott 2010. szeptember 8-i ítéletben, valamint a C-409/06. sz. Winner Wetten ügyben, melyben (a 46. pontban) megállapította, hogy:

„a letelepedés fogalma igen széles jelentéssel bír, és átfogja annak lehetőségét is, hogy a közösségi állampolgár állandó és folyamatos jelleggel részt vegyen a sajátjától eltérő tagállam gazdasági életében, és ezáltal haszonra tegyen szert, elősegítve így az önálló vállalkozói tevékenységek területén az Európai Közösségen belüli gazdasági és társadalmi összefonódást (lásd többek között a C-55/94. sz. Gebhard-ügyben 1995. november 30-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-4165. o.] 25. pontját). A más tagállamban letelepedett vállalkozás állandó jelenlétének fenntartása valamely tagállamban a Szerződés letelepedési jogra vonatkozó rendelkezéseinek hatálya alá tartozhat tehát akkor is, ha e jelenlét nem fióktelep vagy képviselet formájában, hanem olyan egyszerű iroda formájában valósul meg, amelyet adott esetben független, de a vállalkozás képviseletére állandó meghatalmazással rendelkező személy vezet, hasonlóan az képviselethez (lásd a 205/84. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 1986. december 4-én hozott ítélet [EBHT 1986., 3755. o.] 21. pontját).”

Ebből következően – ezen ítélkezési gyakorlat analógiájára –, ha a pénzforgalmi intézmény egy másik tagállamban állandó jelenlétet tart fenn, még ha ez a jelenlét egy független, de a vállalkozás nevében folyamatos eljárásra felhatalmazott ügynök által irányított irodából is áll, a vállalkozást úgy kell tekinteni, hogy a fogadó tagállamban ügynökei révén letelepedett.

Ez az ítélkezési gyakorlat elsősorban a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtást a letelepedés jogával kapcsolatos helyzetektől kívánta megkülönböztetni, mivel a két helyzet a fogadó országbeli szabályok betartását illetően nem azonos jogkövetkezményekkel jár.

Hasznos forrás lehet azonban olyan esetekben, melyekben meg kell állapítani annak értékelési kritériumait, hogy az ügynök „a letelepedés egy formájának” tekinthető-e, azon két esetkör megkülönböztetése végett, melyekben a pénzforgalmi intézmény határokon átnyúló szolgáltatásokat nyújt, illetve amikor a letelepedés jogának rendszerébe tartozik. De az a tény, hogy az ilyen „letelepedési forma” jogilag nem azonosítható a pénzforgalmi intézmény „fiókjával”, meggátolja a „fiókokra” vonatkozó jogszabályi rendszernek az „ügynökökre” történő bármiféle automatikus kiterjesztését.

c) A felügyeleti hatáskörök székhely szerinti és fogadó hatóságok közötti megosztása

Az Európai Bizottság szolgálatainak megítélése szerint a székhely szerinti és fogadó tagállamok felügyeleti hatóságainak egyaránt szoros együttműködést kell folytatniuk a pénzforgalmi intézmény – illetve a felelősségére szolgáltatást nyújtó ügynökei – pénzforgalmi szolgáltatási, illetőleg pénzmosás-ellenes kötelezettségei teljesítésének ellenőrzése és a szabályok betartatása céljából.

Ez kihívást jelentő feladatnak bizonyulhat a székhely szerinti és a fogadó hatóságok számára egyaránt, olyan esetekben, amikor egy adott pénzforgalmi intézmény a B. tagállamban ügynökök százaival dolgozik. Az ilyen nagyszámú ügynök székhely szerinti ország hatóságai általi helyszíni ellenőrzése különösen nagy kihívást jelenthet a székhely szerinti ország hatóságai erőforrásainak vonatkozásában, és emiatt a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv (25. cikkének (3) bekezdésében) előírja, hogy az ilyen helyszíni ellenőrzések a fogadó tagállamra delegálhatóak. A nagyszámú ügynökök helyszíni ellenőrzése nehéz feladat a fogadó ország hatóságainak erőforrásai szempontjából is, mely tény a fogadó ország hatóságainak akkor kell gondosan figyelembe vennie, amikor jóváhagyja a pénzforgalmi intézmény ügynökeinek nyilvántartásba vételét.

Emiatt annál is inkább fontos a két hatóság közötti megfelelő együttműködés. Az együttműködés azonban nem csak fontos, hanem az a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 25. cikkének (2) bekezdésében kifejezetten előírt jogszabályi kötelezettség is, melyet megemlít a 25. cikk (4) bekezdése is, mely szerint a székhely szerinti és a fogadó hatóságnak is kötelessége, hogy:

„(...) egymás tudomására hozzák az alapvető fontosságú és/vagy releváns információt, különösen valamely ügynök, fióktelep vagy kiszervezett tevékenységet végző egység jogsértése vagy feltételezett jogsértése esetén. E tekintetben az illetékes hatóságok a tárgyhoz tartozó információkat kérésre, az alapvető információkat pedig saját kezdeményezésükre közlik egymással.”

A pénzforgalmi szolgáltatási irányelv – teljes harmonizációt előíró jellege ellenére – hagy némi mozgásteret az illetékes hatóságok számára együttműködésük részleteinek meghatározására, különösen azon információk tekintetében, melyeket egymással meg kívánnak osztani. Erre az együttműködésre vonatkozhatnak a tagállami illetékes hatóságok közötti kétoldalú vagy – ideális esetben – többoldalú megállapodások, abból a célból, hogy mindennapos és gyakorlati szempontból megszervezzék az együttműködés részleteit és módozatait. Ezzel összefüggésben az Európai Bizottság szolgálatai támogatják az európai felügyeleti hatóságok vegyes bizottságának pénzmosás-ellenes albizottsága keretében az ilyen megállapodások megkötésének céljából folyó, hasznos munkát, mely megállapodásoknak természetesen egyaránt meg kell felelniük a pénzforgalmi szolgáltatási és a pénzmosás elleni irányelvben foglalt jogoknak és kötelezettségeknek.

Megelőzési hatáskörök

A pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 17. cikkének (1) bekezdése értelmében a **székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak** kulcsfontosságú megelőzési szerepkörük van, különösen azon információk pontosságának ellenőrzése, melyeket az ügynökökkel dolgozni kívánó pénzforgalmi intézménynek a tevékenység megkezdése előtt közölnie kell, ilyen különösen az *„ügynök által alkalmazandó azon belső ellenőrzési mechanizmusok bemutatása, amelyek biztosítják a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelemmel kapcsolatos, a 2005/60/EK irányelv által előírt kötelezettségek teljesítését”* (17. cikk (1) bekezdés b) pont) és az *„ügynök irányításáért felelős igazgatók és egyéb személyek adatai, valamint bizonyíték arra nézve, hogy alkalmasak és megfelelőek a feladatuk ellátására”* (17. cikk (1) bekezdés c) pont).

Az azonban egyértelmű, hogy a székhely szerinti tagállam által távirányítással működtetett és a fogadó országban található ügynökökre vonatkozó ilyen ellenőrzések a fogadó hatóságok közreműködése nélkül nem lehetnek teljes hatékonyságúak. Ez az elengedhetetlen együttműködés egyértelműen szerepel a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 17. cikkének (5) és (6) bekezdésében (a bejelentés előtti szakaszra) és 25. cikkének (2) bekezdésében (a bejelentés utáni szakaszra).

A fogadó tagállam hatóságai jelentős megelőzési hatáskörökkel rendelkeznek. Mielőtt a székhely szerinti ország egy ügynököt nyilvántartásba vesz, „véleményt” nyilváníthatnak, mely az ügynök székhely szerinti ország általi nyilvántartásba vétele ellen szólhat (a 17. cikk (5) bekezdése). Tájékoztatathatják a székhely szerinti tagállam hatóságait arról, hogy álláspontjuk szerint az ügynökök bevonása növelheti a pénzmosás kockázatát (17. cikk (6) bekezdés). Ez történhet például olyan helyzetekben, melyekben a fogadó tagállam megítélése szerint a pénzmosás elleni irányelv szerint nem kijelölt foglalkozású, helyi kiskereskedelmi ügynökök használata növeli a pénzmosás kockázatát, mivel az ilyen kiskereskedők nem feltétlenül rendelkeznek az irányelv szerinti kötelezettségek tényleges teljesítéséhez szükséges képzettséggel és berendezésekkel (ügyfél-átvilágítás, kiemelt figyelem, jelentés a pénzügyi hírszerző egységeknek, nyilvántartás, belső ellenőrzések, kockázatértékelés, alkalmazotti képzési programok, stb.).

A fogadó ország hatóságainak azonban nem szabad indokolatlanul korlátozniuk a pénzforgalmi intézmény jogait például azzal, hogy a bejelentés beérkezése után aránytalanul késlekednek saját ellenőrzési feladataikkal.

A székhely szerinti tagállam hatóságai megtagadhatják az ügynök(ök) nyilvántartásba vételét. Az egész rendszer logikájából azonban egyértelmű az, hogy a területükön található ügynökök pénzmosás elleni küzdelemre való alkalmasságának és valós jellemzőinek értékelésére és ellenőrzésére sokkal jobb eszközökkel rendelkező fogadó tagállam nem kötelező véleményét a székhely szerinti hatóságoknak a lehető legmesszebb menőig figyelembe kell venniük, és noha elméletben eltérhetnek a fogadó hatóság véleményétől, erre legalábbis képesnek kell lenniük meggyőző indokot adniuk (a „tartsd be vagy indokold meg” megközelítés).

Visszatartó erejű hatáskörök

Az ügynök tevékenységének megkezdését követően a székhely szerinti és a fogadó hatóságok a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 24. cikke, 25. cikkének (2), (3) és (4) bekezdése, valamint 17. cikkének (6) bekezdése alapján működnek együtt, és ismételten jelentős hatásköröket kapnak a székhely szerinti és a fogadó hatóságok egyaránt.

A székhely szerinti ország illetékes hatóságai az említett irányelv 21. cikkében felsorolt intézkedések sorát tehetik meg (helyszíni ellenőrzés, információk bekérése, a pénzügyi intézmény engedélyének bevonása). A pénzügyi szolgáltatási irányelv 17. cikkének (6) bekezdése értelmében visszavonhatják az ügynök nyilvántartásba vételét, ha a fogadó országban pénzmosás vagy terrorizmus finanszírozása folyik vagy folyt.

Az irányelv 17. cikkének (6) bekezdése a következő eljárást írja elő:

„Ha a megkeresett fogadó tagállam illetékes hatóságai alapos okkal feltételezik, hogy az ügynök tervezett igénybevételeivel vagy a fióktelep létesítésével kapcsolatban a 2005/60/EK irányelv szerinti pénzmosásra vagy terrorizmus-ffinanszírozásra kerül vagy került sor, vagy arra kísérletet tettek, vagy hogy az ilyen ügynök igénybevétele vagy a fióktelep létesítése növelheti a pénzmosás vagy a terrorizmus-ffinanszírozás veszélyét, tájékoztatják erről a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait, amelyek megtagadhatják az ügynök vagy a fióktelep nyilvántartásba vételét, vagy törölhetik az ügynököt vagy a fióktelepet a nyilvántartásból, amennyiben a nyilvántartásba vétel már megtörtént.”

Az irányelv 17. cikke (6) bekezdésének hatálya alá tartozó esetekben **a fogadó tagállam hatóságainak** még a műveletek megkezdése után is – és saját pénzmosás-ellenes jogszabályai érvényesítésének sérelme nélkül – lehetőségük van az ügynök fogadó állambeli pénzmosás-ellenes kötelezettségei betartásával kapcsolatos súlyos aggályaiknak a székhely szerinti tagállam hatóságai felé történő kifejezésére. A figyelmeztetést követően a székhely szerinti tagállam hatóságai visszavonhatják az ügynök nyilvántartásba vételét. Hivatalosan ez a fajta végleges visszavonó határozat a székhely szerinti tagállam felelőssége. De mint a kezdeti nyilvántartásba vétel esetében is, igen kíváncsnak tűnik – a felügyeleti hatóságok közötti jó együttműködés és a pénzmosás-ellenes szabályok legnagyobb határfoka kedvéért is –, hogy a székhely szerinti tagállam a lehető legnagyobb súlyt tulajdonítson a fogadó hatóságok erre vonatkozó véleményének, és ha a székhely szerinti tagállam a fogadó hatóságok véleményének figyelmen kívül hagyása mellett dönt, ezt megfelelően megindokolja („tartsd be vagy indokold meg”).

d) Be kell-e tartaniuk az ügynököknek a pénzmosás elleni irányelv követelményeit?

A pénzügyi szolgáltatási irányelv 17. cikke (1) bekezdésének b) pontja előírja azon belső ellenőrzési mechanizmusok értékelését, melyeket az ügynök **„a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelemmel kapcsolatos, a 2005/60/EK irányelv által előírt kötelezettségek”** teljesítésének biztosítására használ (kiemelés).

Noha a pénzmosás elleni irányelvben kifejezetten nem szerepel, annak területi jellegéből következően a pénzforgalmi intézmény megbízásából eljáró ügynököknek maguknak is meg kell felelniük a fogadó ország pénzmosás elleni irányelvből fakadó követelményeinek. De az ügynökök pénzmosás-ellenes kötelezettségei nem magából az irányelvből származtathatóak, hanem inkább az azzal a pénzforgalmi intézménnyel aláírt szerződésből, amely az ügynök felügyeletéért, és ennél fogva a pénzmosás-ellenes követelményeknek az ügynök általi valamennyi lehetséges megszegéséért felelős. Ezt a pénzmosás elleni irányelv (28) preambulumbekkezdése is megerősíti.

„Az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények vagy személyek és az irányelv hatálya alá nem tartozó, külső természetes vagy jogi személyek között fennálló, szerződésen alapuló meghatalmazotti vagy kiszervezési kapcsolat esetében az irányelv hatálya alá tartozó intézmények vagy személyek részeként tevékenykedő meghatalmazottakra vagy kiszervező szolgáltatókra vonatkozó bármely pénzmosás elleni és a terrorizmus finanszírozása elleni kötelezettség csak a szerződésen alapulhat, és nem ezen az irányelven. Az ezen irányelvnek való megfelelés felelőssége továbbra is az irányelv hatálya alá tartozó intézményt vagy személyt terheli.”

Azokban az esetekben, amikor maguk az ügynökök a pénzmosás elleni irányelv hatálya alá tartozó jogalanyok (pl. egy bankfiók vagy pénzváltó), az irányelvből fakadó kötelezettségeik teljesítése közvetlenül az irányelvekből vezethető le.

A pénzforgalmi intézmények különböző üzleti modelljei

A pénzmosás elleni irányelv hatályán kívüli kiskereskedelmi ügynökökkel dolgozó pénzforgalmi intézmények különböző lehetőségek közül választhatnak:

- arra hagyatkoznak, hogy szerződés alapján az ügynökre bízzák a pénzmosás-ellenes kötelezettségeknek (ügylátogatás, éberség, jelentés, stb.) magának a pénzforgalmi intézménynek a képviselőjében történő teljesítését. Ez az esetkör feltételezi, hogy a pénzforgalmi intézmény megfelelő erőforrásokat fordít arra, hogy az ügynök

megfelelően képzett és felszerelt legyen az ügyfél-átvilágítás elvégzésére, és a gyanús ügyleteknek a fogadó tagállam jogszabályainak megfelelően történő bejelentésére, és hogy a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 17. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megfelelő belső ellenőrzéseket vezessen be.

- úgy ítélik meg, hogy a pénzmosás-ellenes ellenőrzések kiskereskedelmi ügynökök általi elvégzése és a gyanús ügyletek jelentése nem megfelelő, és ezért a kiskereskedelmi ügynököknek egyszerűen el kell végezniük a könyvelést és végre kell hajtaniuk a pénzforgalmi szolgáltatásokat. Ekkor a pénzmosás-ellenes kötelezettségeket – beleértve a gyanús ügyletek jelentését is – magának a pénzforgalmi intézménynek kell elvégeznie, akár a székhely szerinti országból távolról, akár pedig a pénzforgalmi intézmény B. tagállamban található képviselőjén keresztül, akire a megfelelési és beszámolási kötelezettségeket rábíznák. A Bizottság szolgálatai a pénzáttutalási terület egyes piaci szereplőitől beszerzett információk alapján úgy látja, hogy a jelentős szereplők az utóbbi lehetőséget részesítik előnyben és alkalmazzák. Mindazonáltal nem zárható ki, hogy a pénzáttutalási tevékenység egyes más piaci szereplői már azt a lehetőséget választották, hogy a kiskereskedelmi ügynökök maguk teljesítsék a pénzmosás-ellenes kötelezettségeket (ügyfél-átvilágítás, beszámolás, stb.), illetve a jövőben ezt fogják majd választani. A Bizottság szolgálatai olyan üzleti modellekről is tudnak, melyekben a megfelelési és beszámolási feladatokat egy C. tagállambeli „csomópontból” végzik.

A pénzforgalmi intézmény üzleti modelljének, és különösen belső ellenőrzései megfelelőségének értékelésekor a székhely szerinti és fogadó hatóságoknak értékelniük kell, hogy jelenthet-e bizonyos fenyegetést a pénzmosás elleni szabályzat vonatkozásában az a tény, hogy a pénzmosás-ellenes feladatokat maguk a kiskereskedelmi ügynökök láthatják el.

A pénzmosás-ellenes tevékenységet felügyelő sok hatóságnak (de nem mindegyiknek) úgy tűnik, hogy a kiskereskedelmi ügynökök, mint például az élelmiszerboltok és benzinkutak nem alkalmasak – még megfelelő képzés és belső ellenőrzési mechanizmusok mellett sem – hathatós átvilágítás elvégzésére, az esetlegesen gyanús ügyletek kiszűrésére vagy a gyanús műveletekről használható jelentések készítésére. A sajátos beszámolási kötelezettségeket illetően a pénzmosás elleni irányelv 22. cikkének (2) bekezdése eme értékelés megerősítésére hajlik a következő kijelentéssel: „(...) *Rendes körülmények között az információkat a 34. cikkben megállapított eljárásokkal összhangban kijelölt személy vagy személyek továbbítja, illetve továbbítják.*”

Ha a székhely szerinti hatóságok ilyen következtetésre jutottak (a fogadó hatóság véleményének legmesszebbmenőbb figyelembe vételével), az ügynök nyilvántartásba vételét előzetesen megtagadhatják (a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 17. cikkének (4) bekezdése) vagy a tevékenység megkezdését követően visszavonhatják (ugyanezen irányelv 17. cikkének (6) bekezdése).

e) A gyanús ügyletekről szóló jelentéseket melyik tagállam pénzügyi hírszerző egységéhez kell továbbítani?

A pénzmosás elleni irányelv 22. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Az (1) bekezdésben említett információt annak a tagállamnak az FIU-jához kell továbbítani, amelynek a területén az információt továbbító intézmény vagy személy található(...).”

A pénzmosás elleni irányelv egészének logikáját tekintve az tűnik kívánatosnak, hogy a gyanús ügyletek jelentése a B. tagállam pénzügyi hírszerző egységénél történjen. A jelentett információk valóban a B. tagállam pénzügyi hírszerző egysége számára lesznek a leghasznosabbak, amely – tekintve, hogy ez a gyanú felmerülésének helye szerinti ország ilyen egysége – a legmegfelelőbb helyzetben van annak értékeléséhez, hogy mi a teendő a jelentéssel, illetve a későbbiekben a megfelelő nyomon követés elvégzéséhez is.

A Bizottság szolgálataival a pénzmosás elleni irányelv 22. cikke (2) bekezdésének más értelmezéseit is megismertették. Néhányan azzal érveltek, hogy a jelentést az A. tagállam pénzügyi hírszerző egységéhez kell továbbítani, mivel ez az az ország, amelyben a pénzforgalmi intézmény „megtalálható”. Mindazonáltal a Gambelli-ügy fent ismertetett ítélezési gyakorlata alapján lehet érvelni akként is, hogy a pénzforgalmi intézmény ügynökein keresztül a 22. cikk (2) bekezdésének értelmében véve a B. tagállamban letelepedett (ott megtalálható). Ennélfogva lehetséges olyan érvelés, hogy magának a pénzforgalmi intézménynek (vagy egyes esetekben ügynökeinek) kell jelentenie a gyanús ügyleteket a B. tagállam pénzügyi hírszerző egységének. A(z A. tagállamban található) pénzforgalmi intézmény B. tagállambeli pénzügyi hírszerző egységének történő jelentéstétele egyértelmű kérdéseket vetne fel a gyanús ügyletek jelentésének nyelve, formátuma és tartalma tekintetében, melyek országonként eltérőek.

Az egyenlő versenyfeltételek biztosítása, a jogbiztonságra törekvés és a legnagyobb operatív előnyök elérése érdekében az Európai Bizottság szolgálatai jelenleg a következőket értékelik:

- meg kell-e fontolni az irányelv jövőre nézve történő jogalkotói pontosítását e konkrét kérdés tekintetében, egy olyan kifejezett követelmény beiktatásával, hogy a jelentéstételt a fogadó ország pénzügyi hírszerző egységéhez kell továbbítani, valamint

- a pénzügyi hírszerző egységek jövőbeni munkájára hagyatkozzon-e a gyanús ügyletek jelentéseinek határokon átnyúló zavartalan továbbításának és felhasználásának elősegítése érdekében. A munkának figyelembe kell különösen vennie a tagállamok pénzügyi hírszerző egységeinek az információcsere terén folytatott együttműködésére vonatkozó rendelkezésekről szóló, 2000. október 17-i tanácsi határozatot. Egyben figyelembe kell venni a pénzügyi hírszerző egységek EGMONT csoportja⁴ által a gyanús ügyletek jelentéseinek megosztásáról végzett munkáját is.

f) Előírhat a fogadó ország egy adott formában történő letelepedést?

Az Európai Bizottság szolgálatai tudatában vannak annak, hogy a megfelelés, felügyelet és jelentés kérdésköreinek egyszerűsítése és pontosítása érdekében egyes tagállami hatóságok hajlamosak arra, hogy előírják a pénzforgalmi intézmények számára a területükön történő bizonyos letelepedési forma vagy állandó rendszerek kialakítását. Különösen az utóbbiak hajlamosak azt megkövetelni, hogy a pénzforgalmi intézmény területükön teljes jogkörű fiókot vagy pedig legalábbis központi kapcsolattartási pontot hozzon létre – többek között a pénzmosás-ellenes megfeleléssel kapcsolatos információk gyűjtésének és továbbításának egyszerűsítésére, a fogadó ország hatóságainak felügyeleti feladatait megkönnyítendő.

Ezt a követelményt azon tény összefüggéseiben kell vizsgálni, hogy a pénzmosás elleni irányelv minimális harmonizációt ír elő, és hogy a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 25. cikkének (5) bekezdése kimondja, hogy az említett irányelv 25. cikkének (1) – (4) bekezdése *nem érinti „az illetékes hatóságoknak a 2005/60/EK irányelv és az 1781/2006/EK rendelet és különösen a 2005/60/EK irányelv 37. cikkének (1) bekezdése és az 1781/2006/EK rendelet 15. cikkének (3) bekezdése alapján az említett irányelv és rendelet előírásainak való megfelelés felügyeletére, illetve ellenőrzésére vonatkozóan fennálló kötelezettségét.”*

Ha a pénzforgalmi intézmény nem hoz létre saját kezdeményezésre ilyen állandó rendszert – ami a piacon már megfigyelhető helyzet, mivel végső

---

⁴ <http://www.egmontgroup.org/>

soron megkönnyíti a pénzforgalmi intézmény tevékenységét –, a székhely szerinti vagy fogadó hatóságok által annak létrehozására előírt bármely követelményt körültekintően, a pénzforgalmi szolgáltatási és a pénzmosás elleni irányelv célkitűzéseire és rendelkezéseire, valamint a Szerződés letelepedési jogra és szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó szabályaira figyelemmel kell értékelni.

Ez az értékelés a pénzforgalmi intézmény üzleti modelljétől és a felügyeleti hatóságok által előírt esetleges követelményektől függően eltérő kimenetelű lehet:

- Ha a pénzforgalmi intézmény tisztán „határokon átnyúló” alapon kíván dolgozni, azaz a letelepedés bármely formája nélkül (ami valószínűtlennek tűnik az érintett pénzáttalási tevékenységet illetően, hiszen a pénz küldéséhez/fogadásához a küldő/fogadó oldalon valamiféle jelenlét tűnik szükségesnek), a letelepedés valamely formája kívánalmának pusztá ténye a szolgáltatásnyújtás Szerződés 56. cikkében garantált szabadságának korlátozását jelentené, aminek a közérdekű célkitűzés eléréséhez való elengedhetetlenségét alaposan meg kellene indokolni. A Bíróság a C-106/91. sz. Ramrath-ügyben hozott, 1992. május 20-i ítéletében⁵ megállapította, hogy a nemzeti területen belüli infrastruktúrára és a szolgáltató tényleges jelenlétére vonatkozó, fogadó tagállami követelmények indokoltak tűntek a könyvvizsgálók integritásához és függetlenségéhez kapcsolódó közérdek megóvása érdekében. E tekintetben megjegyezhető, hogy a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem még inkább megfelelő közérdekű célkitűzésnek minősülne.
- A másodlagos letelepedés formájára előírt korlátozás – azaz a helyi ügynökök alkalmazása helyett (vagy emellett) egy teljes jogkörű fiók létrehozásának követelménye – esetében egy ilyen követelmény a Szerződés 49. cikke (1) bekezdésének korlátozását jelentené, amelyet az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően körültekintően indokolni kell⁶.
- A fogadó (vagy székhely szerinti) ország vezérügynök/központi ügynöki kapcsolattartó pont létrehozására vagy a területen megfelelési tisztviselő tartására vonatkozó esetleges követelménye esetében az arányosság körültekintő vizsgálata szükséges. A szükségességet illetően

---

⁵ Európai Bírósági Határozatok Tára 1992., I-03351. o.

⁶ A C-270/83 sz. Bizottság kontra Franciaország ügy. Lásd még a C-106/91. sz. Ramrath-ügyet.

nyilvánvalónak tűnik, hogy az ilyen rendszerek hasznos szerepet tölthetnek be pénzmosás-ellenes megfelelési és felügyeleti szempontból, a székhely szerinti és a fogadó hatóságok előnyére egyaránt. Különösen olyan helyzetekben, amikor a pénzforgalmi intézmény a fogadó országban nagyszámú kiskereskedelmi ügynökökkel rendelkezik, az egész rendszer hatékonyságát fokozhatja, ha ezek egyike vagy a pénzforgalmi intézmény képviselője a székhely szerinti vagy fogadó hatóságok felé kapcsolódási pontként jár el. Ez segíthet magának a pénzforgalmi intézménynek a pénzmosás elleni irányelvből eredő követelmények teljesítésében is. Analógiával precedensnek tekinthető a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről szóló 2008/118/EK irányelv⁷ 38. és 39. cikke és a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv⁸ 204. cikke, melyek bizonyos feltételekkel elismerik a fogadó országban az adóügyi képviselő jelenlétét.

Az Európai Bizottság szolgálatai ezért nem elleneznek eleve egy ilyen követelményt, de azt az arányosság követelményének tiszteletben tartásához kötik. Más megfogalmazásban: egy ilyen központosított rendszernek a meglévő ügynökök feletti fenntartásának költségei nem haladhatják meg az elérni kívánt előnyöket.

g) A pénzforgalmi intézmény felelőssége

A pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 18. cikkének megfelelően a pénzforgalmi intézmények teljes mértékben felelősek maradnak többek között „az ügynökök, a fióktelepek és a kiszervezett tevékenységet végző egységek” minden cselekményéért.

---

⁷ HL L 9., 2009.1.14., 1. o.

⁸ HL L 347/1., 2006.12.11., 1. o.

2) Az A. tagállambeli pénzforgalmi intézménynek a B. tagállamban fióktelepe van

a) Melyik tagállam illetékes hatósága felügyeli a fióktelepet?

A feladatok megosztása

A pénzmosság elleni irányelv 37. cikkének (1) bekezdése előírja „az illetékes hatóságoknak, hogy legalább hatékonyan kísérik figyelemmel, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények és személyek megfelelnek-e ezen irányelv követelményeinek, illetve tegyék meg a szükséges intézkedéseket a megfelelés biztosítására.”

Az említett irányelv 37. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságokra megfelelő jogköröket ruházzanak, ideértve a megfelelés figyelemmel kísérése és az ellenőrzések végrehajtása szempontjából fontos adatok összegyűjtésének jogkörét is, valamint hogy azoknak feladataik ellátásához megfelelő erőforrások álljanak rendelkezésre.”

A pénzmosság elleni irányelv területi jellege kiemelkedő felügyeleti szerepkört rendel a fogadó országhoz, amely alatt a fióktelep letelepedése szerinti tagállamot kell érteni. Hivatalosan azonban a pénzforgalmi intézmény fióktelepének a pénzmosság elleni irányelv szerinti kötelezettségei betartásának felügyeleti feladatai nem kerültek kizárólagosan felosztásra a székhely szerinti vagy fogadó tagállami hatóságok között.

Ennek eredményeképpen, amint az a határokon átnyúló banki csoportok pénzmosság elleni irányelvnek való megfeleléséről szóló európai bizottsági munkadokumentumban is kifejtésre került:⁹

„...minden tagállamban a más tagállamokból (vagy harmadik országokból) származó hitelintézetek vagy pénzügyi szolgáltatók helyben letelepedett leányvállalataira vagy fióktelepeire a helyi hitelintézetekhez és pénzügyi szolgáltatókhoz hasonlóan a helyi pénzmosság elleni felügyelet vonatkozik. Ugyanakkor – a pénzmosság elleni irányelv csoportok pénzmosság-ellenes megfelelése felügyeletére vonatkozó egyértelmű keretrendszerének hiánya ellenére – csaknem minden (vagy talán az összes) tagállamban az anyaintézmény felügyeleti hatóság által végzett pénzmosság-ellenes felügyelet feloleli a többi uniós tagállamban található fióktelepet és leányvállalatokat

---

⁹ SEC(2009) 939, 2009.6.30.

is. Néhány tagállamban – így Franciaországban és Németországban – ez kifejezett jogszabályi követelmény, míg más tagállamokban – így Írországban – ez felügyeleti útmutatások következménye. Más tagállamokban – mint Belgiumban, Görögországban, Hollandiában vagy az Egyesült Királyságban – a felügyeleti hatóság a központi ügyvezetés helyére és az annak biztosításáért felelős felső vezetésre összpontosít, hogy a külföldi fióktelepek és leányvállalatok megfeleljenek a csoport pénzmosás-ellenes előírásainak. A nyilvánvaló eredmény az, hogy több nemzeti felügyeleti hatóság avatkozhat be ugyanazon csoport esetében különböző országokban, ezzel lehetővé téve a kettősségeket (és az esetleges eltéréseket).”

Az Európai Bizottság szolgálatainak megítélése szerint a székhely szerinti és fogadó tagállam felügyeleti hatóságait egyaránt be kell vonni a fióktelep pénzmosás elleni irányelvnek való megfelelésének nyomon követésébe és a szabályok betartatásába. Mivel a fióktelep jogi értelemben olyan pénzforgalmi intézmény, amelyre teljes mértékben vonatkoznak a pénzmosás elleni irányelvből eredő kötelezettségek (különösen az ügyfél-átvilágítás és a beszámolási kötelezettségek), nyilvánvaló, hogy a fióktelep fekvése szerinti ország pénzmosás elleni irányelv szerinti felügyeleti hatóságainak biztosítania kell, hogy az megfeleljen a helyi pénzmosás-ellenes szabályoknak. Azonban a székhely szerinti ország – azaz amely a pénzforgalmi intézményt engedélyezte – is fontos szerepet tölt be, nem csak prudenciális szempontból, hanem a fogadó ország hatóságaival együttműködésben a fióktelep pénzmosás elleni irányelvből fakadó kötelezettségeknek való megfelelése pl. helyszíni ellenőrzések révén történő felügyeletében (lásd a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv 25. cikkének (2) bekezdését).

Együttműködés

Az együttes részvétel nem érinti a fogadó tagállam felügyeleti hatóságai (feltehetően a prudenciális felügyelet és a pénzmosás elleni irányelv szerinti felügyeletet ellátó hatóságok egyaránt) és a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai közötti prudenciális együttműködést, ami akár az ügynökök vagy fióktelepek nyilvántartásba vételének vagy a pénzforgalmi intézmények engedélyének megtagadásához/visszavonásához is vezethet. Az ilyen hivatalos határozatokat azonban csak a székhely szerinti tagállam hozhatja meg, még akkor is, ha a szabálytalan magatartás a fogadó tagállamban valósul meg. Az ügynököket illetően azonban igen kíváncsnak tűnik – a felügyeleti hatóságok közötti jó együttműködés és a pénzmosás-ellenes szabályok legnagyobb hatásfoka kedvéért is –, hogy a székhely szerinti tagállam a lehető legnagyobb súlyt tulajdonítson a fogadó hatóságok erre vonatkozó véleményének, és ha a székhely szerinti tagállam

a fogadó hatóságok véleményének figyelmen kívül hagyása mellett dönt, ezt megfelelően megindokolja („tartsd be vagy indokold meg”).

Megjegyzendő, hogy a pénzmosás elleni irányelv és a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv értelmében vett „*felügyeleti hatóságok*” *nem feltétlenül azonosak*. Azonban a pénzforgalmi irányelv 24. cikkének (2) bekezdésének c) pontja elősegíti ezek együttműködését azzal, hogy kötelezi a tagállamokat a felügyeleti hatóságok különböző kategóriái – különösen a pénzmosás elleni irányelv és a pénzforgalmi szolgáltatási irányelv szerinti felügyeleti hatóságok – közötti információcsere lehetővé tételére.

b) A fióktelepnek melyik tagállam pénzügyi hírszerző egységéhez kell a gyanús ügyleteket jelentenie?

A pénzmosás elleni irányelv 22. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „a tagállamok előírják az ezen irányelv hatálya alá tartozó intézmények [...]számára” a gyanús ügyleteknek a pénzügyi hírszerző egységhez történő bejelentését. Ugyanezen cikk (2) bekezdésében szerepel, hogy az információkat „annak a tagállamnak az FIU-jához kell továbbítani, amelynek a területén az információt továbbító intézmény vagy személy található.”

Amint az fentebb megemlítést nyert, a pénzmosás elleni irányelv 3. cikke (2) bekezdésének f) pontjában a „pénzügyi szolgáltató” fogalom meghatározásában szerepel a „pénzügyi szolgáltató fiókja” is. A fiók ezért önmagában olyan intézmény, melyre vonatkoznak a pénzmosás elleni irányelv szerinti beszámolási kötelezettségek. Figyelemmel arra, hogy a fiókot a pénzmosás elleni irányelv alkalmazásában beszámolási kötelezettségekkel terhelt, külön jogalanynak kell tekinteni, az Európai Bizottság szolgálatainak véleménye az, hogy a jelentést azon ország pénzügyi hírszerző hatósága felé kell teljesíteni, amelyben a fiók található, azaz a B. tagállam pénzügyi hírszerző egységéhez. A B. tagállam ilyen egysége ezt követően a pénzügyi hírszerző egységek együttműködésére irányadó szabályoknak megfelelően tájékoztathatja az A. tagállam egységét, ha ez a vizsgálat szempontjából jelentőséggel bír.¹⁰

---

¹⁰ Lásd különösen a 2000. október 17-i 2000/642/EK tanácsi határozatot.